

Te dedici tu cu adevărat pe deplin Domnului?

Modele biblice de dăruire

Walter Thomas Turpin

© SoundWords, Online începând de la: 12.09.2018, Actualizat: 12.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Samuel 17.48; 18.4; 31.1-6; 2 Samuel 1.11-27; Ioan 20.11-18

Două feluri de devotament

Tema noastră din seara aceasta este: sursa adevărată și motivul devotamentului și cum este răsplătit devotamentul. Pentru aceasta doresc să vă îndrept atenția spre locurile din Biblie [de mai sus], pe care tocmai le-am citit înaintea voastră. Ele arată două feluri sau două aspecte de devotament, care se găsesc în Biblie. Domnul a vrut ca aceste aspecte să conducă unul la celălalt. Căci dacă un aspect este numai pentru sine însuși, deci nu conduce spre celălalt, atunci noi nu putem cunoaște pe deplin gândurile lui Hristos referitor la ele. Pe lângă aceasta, omul, în care este numai *un* aspect al dăruirii, nu poate fi păzit față de pericolele și minciunile vrăjmașului. Desigur, această dăruire, să-i spunem „mai joasă”, este cât de cât reală, căci persoana, care posedă această dăruire, nu este infidelă. Fără îndoială rezultă din aceasta, că omul, care posedă *numai* această însușire mai inferioară a devotamentului, în momentul acesta nu este încă un *prieten* al lui Hristos. El nu cunoaște taina Domnului și nu este în siguranță față de ademenirile din jurul lui. Țelul și gândurile lui Dumnezeu sunt, ca o însușire să conducă la cealaltă. Este bine să posezi deja dăruirea „mai joasă”, dar este periculos să te mulțumești numai cu ea. Dacă inima se mulțumește cu aceasta și nu se străduiește să obțină treapta mai superioară, să ajungă la dăruirea deplină, atunci inima nu este sigură.

Devotamentul lui Ionatan

Voi încerca să-ți explic aceste două feluri de devotament. În 1 Samuel 18.4 avem o ilustrare minunată a primului fel, a devotamentului mai de jos. Acest devotament rezultă simplu din faptul cunoașterii că *ai avut parte de ajutor*; dar el nu cunoaște persoana care a dat acest ajutor, a făcut această slujbă. Aceasta era natura, ființa dăruirii lui Ionatan. Fără îndoială mulți dintre voi știu că devotamentul lui Ionatan este prezentat deseori ca cel mai mare exemplu de dăruire din Biblie. Eu sunt însă convins că *nu este așa*. Acest devotament în sine este minunat, însă el este limitat, el nu merge foarte departe; și el nu este desăvârșit, tocmai *pentru* că este limitat. El eșuează într-o însușire esențială: și anume că el nu este total și complet. Nicidecum nu vreau să subapreciez valoarea devotamentului pe care Ionatan îl arată aici la început, însă istoria însăși ne va arăta dimensiunea sentimentelor lui. Este trist să vezi un astfel de bărbat, care era așa de legat cu salvatorul lui Israel, mergând spre un așa sfârșit. Găsim aceasta în capitolul 31 al primei cărți a lui Samuel.

Se pare că Ionatan nu a cunoscut pe David mai înainte, ei nu au avut nici un fel de legătură unul cu altul. David însă a realizat această salvare minunată a lui Israel, a poporului Domnului, căci pentru aceasta a devenit slujitorul lui Dumnezeu. Gândesc că tocmai această salvare de filistenii realizată de unul singur, pe care David a obținut-o prin credința simplă în Domnul, l-a impresionat pe Ionatan așa de mult, că inima lui s-a legat de inima lui David, atunci când el a văzut semnele morții în mâna acestui tânăr simplu din Iuda. Realmente aici salvatorul stătea înaintea națiunii.

Primele versete din 1 Samuel 18 înseamnă simplu următoarele: Ionatan a văzut pe David cu semnele biruinței, cu capul filisteanului în mâna sa, și ca să zicem așa și-a zis în sine însuși: „Acolo este salvatorul meu”. Și în această primă oră a libertății, prin această cucerire

minunată „sufletul lui Ionatan s-a legat de sufletul lui David și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul lui” (1 Samuel 18.1). Sentimentul produs de această lucrare în inima lui era așa de copleșitor (el avea o cunoaștere clară a acestei binecuvântări minunate, de care Israel a avut parte, și a acestei eliberări, care a fost realizată), că inima lui s-a legat cu inima lui David. Și nu numai aceasta: el se dezbracă – el dă lui David ceea ce îl caracteriza pe el ca războinic. El nici nu ar fi putut da destul lui David. Cu toate acestea trebuie remarcat, că el nu s-a dat *pe sine însuși*. El a dat posesiunile sale, însă s-a păstrat *pe sine însuși* pentru sine. Gândește-te la ce a reținut pentru sine! El a dat tot ce avea, el s-a dezbrăcat pe sine însuși. Recunosc, aceasta arată o prețuire minunată a persoanei lui David. Ea este minunată la locul ei; dar ceea ce Ionatan a reținut pentru sine era de mii de ori mai prețios decât ceea ce a dat. Și te asigur, că acesta este felul în care Dumnezeu evaluează ceea ce noi dăm: nu pe baza a ceea ce dăm, ci pe baza a ceea ce *reținem*. Acesta este etalonul divin.

Și acum îți pun o întrebare: Ce reții tu? Nu enumera ce ai dat. Poate ai dat arcul și centura sau ceva asemănător; poate ai dat averile tale; poate te-ai debarasat de toate, poate deseori te-ai sacrificat. Ai putea spune: „Tot ce posed în lumea aceasta este lipsit de importanță în comparație cu dragostea Sa minunată, și inima mea cunoaște lucrarea, pe care El a făcut-o pentru mine. Nu era El, Cel care prin moartea Sa a anihilat forța puternică a marelui Goliat, sub a cărei influență noi toți am stat cândva? Nu era Domnul Isus Hristos, Cel care a înfrânt puterea lui satan, păcatul și moartea? David a lucrat realmente o eliberare minunată; însă Salvatorul nostru a obținut biruința, prin faptul că El și-a dat viața, Prin faptul că El S-a dat pe Sine Însuși. Tu ai putea ști în inima ta, că El te-a scos din necaz, din nenorocire și din păcat. Și salvarea este așa de minunată că tu îi dai tot ce ai. Dar dacă te sustragi pe tine însuși, dacă nu te dai pe tine însuși Lui, atunci aceasta nu corespunde a ceea ce El Își dorește și ceea ce El dorește să posede.

Ai putea să mă întrebi, cum pot eu dovedi că Ionatan nu s-a dat pe sine însuși? Foarte simplu: Ionatan nu s-a decis să împartă aceeași soartă cu David, el nu s-a pus niciodată cu totul de partea lui David: în timp ce David este respins, Ionatan este la curtea lui Saul; în timp ce David este în peșteră, Ionatan este alături de scaunul de domnie; în timp ce David este în pericol, Ionatan este în siguranță în palatul lui Saul. Ionatan nu s-a identificat niciodată pe deplin, niciodată public, niciodată evident cu David cel respins, vânat, disprețuit, alungat. Nu spun că el nu a avut nici o simpatie pentru David. Însă aceasta nu a fost *vizibilă public*, totul era *ascuns*. Eu recunosc desigur că Ionatan avea simpatie pentru David, însă el niciodată nu o va arăta înaintea lumii și va spune: „Doresc să-l am mai bine pe David decât curtea împărătească a lui Saul.” Niciodată nu a făcut aceasta și consecința era, că atunci când filistenii (vrăjmașii care se aflau în mijlocul lui Israel și pe care Dumnezeu i-a folosit împotriva lui Israel din cauza păcatelor lor) s-au întărit și au învins armata lui Israel, printre morți se afla nu numai împăratul, ci și Ionatan.

Și de aceea am citit la început din 2 Samuel 1, un cântec de jale foarte melancolic și impresionant, o plângere a unuia care iubea cu adevărat pe Ionatan. Cât de mult se cuprinde în cuvintele acestea: „Frumusețea ta, Israele, zace ucisă pe înălțimile tale!” (2 Samuel 1.19)! Ionatan nu a părăsit niciodată înălțimile, pentru a merge pe locurile de respingere. David era, să spunem așa, respins și Ionatan se afla la curtea împăratului, și așa a căzut Ionatan. De aceea spun: cu toate că devotamentul lui Ionatan față de David este minunat în sine însuși,

aceasta nu a împiedicat ca David și Ionatan să fie despărțiți. Poate aceasta să fie forma cea mai înaltă a dragostei, care este mulțumită, dacă ea este despărțită de ceea ce iubește? Și cu toate acestea găsim aici un bărbat, care a putut să se despartă de tot ce are valoare și să le dea aceluia care l-a salvat; care a rămas în continuare la curtea împăratului lui David, în timp ce acesta era respins, izgonit de toți – o adevărată imagine despre Domnul Isus Hristos în timpul actual. Fiți siguri, iubiți prieteni: dacă pe voi nu vă leagă de Hristos nimic mai mult decât sentimentul că El a făcut o *slujbă*, o *lucrare* pentru voi, atunci niciodată voi nu vă veți devota cu adevărat! Trebuie eu să minimalizez această slujbă, această lucrare? Dumnezeu să mă ferească! Să îndepărtez eu ceva din mărimea acestei lucrări? Dumnezeu să mă ferească! Însă eu doresc ca voi să știți ce este mai mare: lucrarea, sau Acela care a făcut lucrarea. Aceasta este întrebarea.

Care este deci diferența între treapta mai joasă a devotamentului, pe care am studiat-o acum, și treapta mai superioară a lui? Nu este vorba de faptul să năzuim să dăm ceva lui Hristos, ci este vorba de conștiința că noi am primit totul *în* Hristos, respectiv *de la* Hristos, așa că El înlocuiește totul din inimile noastre. Treapta mai joasă de devotament rezultă din slujire; ea spune: „Eu doresc să-Ți dau în schimb tot ce am.” Treapta mai înaltă spune: „Eu primesc de la Tine, pentru ca Tu personal să înlocuiești în sentimentele mele tot ce ar putea avea un loc acolo.” Exact aceasta este diferența între o persoană care cunoaște *lucrarea* lui Hristos, și o persoană care cunoaște *pe Hristos personal*.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare de aici care cunoaște *lucrarea* lui Hristos; dar țelul meu mare este să vă fac să înțelegeți binecuvântarea nespuse de mare a intimității *personale* cu Acela, care a făcut această lucrare pentru tine. Și îmi doresc aceasta pentru tine, căci știi că tu niciodată nu vei fi sigur înaintea amăgirilor, provocărilor și ademenirilor lumii acesteia, până când nu vei cunoaște pe Acela care pentru tine a pus în umbră toate acestea. Sunt două puteri; una din ele hotărăște în fiecare inimă: o putere este *lumea*, cealaltă putere este *Hristos*. Și poți fi sigur, că nu vei fi la adăpost față de una, dacă nu ai găsit pe cealaltă.

Ai putea acum să-mi spui, că tu știi, că toate păcatele tale au fost iertate. Eu nu tăgăduiesc aceasta: aceasta produce *ușurare*. Tu spui, este o ușurare minunată. Și eu recunosc aceasta și mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceasta. Dar dacă până acum tu nu ai cunoscut pe Acela care și-a vărsat sângele prețios, ca să-ți ierte păcatele, atunci nu vei fi sigur înaintea tuturor provocărilor timpului acesta. Cunosc multe neamuri iubite ale mele, care sunt conștiente de iertarea păcatelor lor, și cu toate acestea sunt așa de apropiate de lume, cum nu se poate fi mai aproape. Cu siguranță ele nu pun la îndoială iertarea păcatelor lor; și ele pot numi o bază divină pentru siguranța lor, tot așa ca și voi, care sunteți în seara aceasta aici; mai mult, eise *bucură* de aceasta. Nu vreau să minimalizez aceasta, însă îți spun, ei se bucură și de lume. Ei au iertarea păcatelor lor și savurează acest fapt; ei cunosc slujirile, pe care le face Hristos, și se bucură de ele; și ei îți spun mereu, că este minunat să vezi păcatul, moartea, satan, iadul și toate biruite și cucerite de Hristos; ei știu să prețuiască toate acestea. Însă ei niciodată nu au cunoscut binecuvântarea care este legată de acestea atunci când persoana proprie este dată în schimbul acestora. Atunci se cunoaște Persoana care poate să înlăture toate din inimă, deoarece El Însuși posedă inima. Ei nu știu nimic despre aceasta, ei niciodată nu au știut nimic despre aceasta și nici în viitor nu vor ști nimic despre aceasta. Când vei vorbi creștinilor despre *Hristos*, atunci ei nu vor avea interese mari să te asculte.

Mă adresez aici cu toată seriozitatea la fiecare de aici. Te întreb: Dacă ne-am așeza, ca să vorbim împreună despre Domnul Isus Hristos, cât de bine te pricepi tu în acest domeniu? Dacă aș vorbi cu tine despre slujba Lui, te pricepi? Dar dacă am vorbi despre El Însuși, te pricepi și atunci? Ar fi aceasta o temă, la care inima ta să se reverse – desăvârșirile diferite ale Aceluia, al cărui har permite să ne numească prietenii Lui? Pentru fiecare din noi aceasta este o chestiune serioasă. Care ar fi răspunsul tău, dacă eu spun: să vorbim despre Acel Sfânt, care a părăsit tronul lui Dumnezeu și a coborât pe pământ, ca să devină Om, ca să reveleze dragostea Tatălui Său unui sărman ca mine – că El ar lua inima mea sărmană, suferindă și ar câștiga-o pentru Sine? Dacă El a câștigat inima mea și inima ta, atunci cu siguranță vom putea vorbi despre Acela, care pentru țelul nostru comun a luat această poziție.

Deseori sunt uimit cât de puțini credincioși sunt personal apropiați de Hristos: să cunoști personal pe Hristos și să te bucuri de El Însuși ca *Persoană* și nu numai de o învățătură referitoare la El. Aproape că nu se cunoaște mai mult decât o învățătură referitoare la El; s-a înțeles foarte puțin că un Om viu stă pe tronul lui Dumnezeu în cer – o Persoană iubitoare, care poate satisface orice dorință a inimii și pe care eu Îl cunosc ca Dumnezeu într-un Om; aceasta este partea minunată în această chestiune. Eu cunosc pe Dumnezeu în Isus. Cum altfel aș putea eu cunoaște pe Dumnezeu? Numai în acest Unul sfânt, preaiubiți prieteni, pot eu cunoaște pe Dumnezeu; aceasta este partea minunată. Om adevărat, Om real și totuși Dumnezeul puternic. Dumnezeu în Om. „Și aceasta este viața eternă, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17.3). Aceasta este singura cale pe care eu pot cunoaște pe Dumnezeu; eu văd pe Dumnezeu în Hristos; eu cunosc pe Dumnezeu prin acest Om; și eu sunt adus la Dumnezeu prin El. Ce binecuvântare! Numai *aceasta* mă mântuie și nimic altceva nu mă *poate* salva.

Doresc să-ți pun pe inimă – tu nu ești sigur, inima ta nu este apărată, dacă Hristos nu este singurul Stăpân, căruia Îi aparține tronul. Dacă El domnește personal pe tronul inimii tale, atunci ai motivul adevărat, izvorul adevărat, puterea adevărată pentru drum și pentru mărturia pentru El aici pe pământ. Aceasta era ceea ce îi lipsea lui Ionatan. Nu vreau să par unilateral; recunosc că devotamentul lui, pe cât era posibil, era real și minunat; însă devotamentul lui nu s-a ridicat peste treapta de jos. În privința aceasta era insuficient, căci ceea ce dorea sufletul lui David nu i-a fost dat. Aceasta este ceea ce caută Hristos cu privirea; El dorește să aibă *inima* ta – cu alte cuvinte, *pe tine însuși*; de aceea Duhul Sfânt spune: „Păzește-ți inima mai mult decât tot ce se păzește, pentru că din ea ies izvoarele vieții” (Proverbe 4.23).

Devotamentul lui Rut

Doresc să vă îndrept atenția spre o altă întâmplare din Vechiul Testament. Ea este total opusă de cele spuse până aici și ea va clarifica mai mult istoria lui Ionatan. Mergem la istoria lui Rut; gândesc că voi toți cunoașteți istoria. În cazul lui Rut nu era vorba de slujire. Naomi i-a făcut parte de tot ce era posibil; zilele ei de slujire trecuseră; așa începe cartea Rut. Găsim o văduvă săracă, singuratică, una care de două ori a rămas singură – o femeie care și-a pierdut soțul și copiii, care spune: „Am plecat în belșug și Domnul m-a adus din nou acasă, fără nimic” (Rut 1.21). Ea ar fi putut la fel de bine să spună: „Am terminat cu lumea aceasta; soarele meu a apus, pe când era încă ziuă; eu nu mai pot face nimic pentru tine; du-te înapoi la dumnezeii tăi; eu nu-ți mai pot da nimic; nu mai pot face nici o slujbă pentru tine; sora ta s-a

întors înapoi; întoarce-te și tu.” Ce gândești tu, care a fost răspunsul la aceasta? Ce a trezit această afirmație în inima lui Rut? Care a fost efectul acestei solicitări? Deci, această solicitare a arătat realitatea simplă, că persoana lui Naomi era, ca să zicem așa, ancorată în inima moabitei. În fond răspunsul lui Rut a fost: „Tu ești aceea pe care eu o vreau, eu te prețuiesc. Este persoana ta de care sunt legată, nu de slujire, eu nu vreau s-o mai am. Tu mi-ai dat tot ce puteai să-mi dai, însă eu nu doresc să te părăsesc, nici în viață nici în moarte nu mă pot despărți de tine. Te-am cunoscut când îți mergea bine, și vreau să fiu cu tine și atunci când ai parte de nenorocire. Te-am cunoscut în zilele bune, nu doresc niciodată să te părăsesc în zilele întunecate.

Observă diferența. Nu era nici slujirea de care Rut a avut parte de la Naomi, și nici dorința ei după altă slujire în continuare de la Naomi. Și eu spun aceasta, deoarece cunosc oameni care gândesc: dacă ziua întreagă o petrec în slujire, dacă sunt deosebit de activ, dacă merg aici și acolo, atunci sunt foarte devotați. – Însă eu nicidecum nu pot spune așa ceva. Probabil tu ești așa, și poate chiar mai mult; probabil ai umplut cu pliante toate restaurantele din oraș, și cu toate acestea nu posezi nici măcar o singură însușire a devotamentului care bucură inima Domnului Isus Hristos. S-ar putea să fi o persoană care lucrează din greu – și nu doresc să desconsider aceasta, să mă ferească Dumnezeu -, dar este o mare diferență între această chestiune și o persoană care trăiește în intimitatea apropierii personale de Domnul Isus Hristos, așa că El poate spune despre ea: „Aici este cineva care prețuiește gândurile Mele mai mult decât orice în lume; Eu îl numesc prietenul Meu și Eu îi voi face cunoscut gândurile Mele.” Nu este aceasta cu totul altceva? Eu niciodată nu aș putea spune, că cineva care se află în această poziție ar fi mai puțin avansat în slujirea lui; însă diferența este simplă, că slujirea poartă caracterul *gândurilor lui Hristos* și nu *preferințele noastre proprii*. Atunci ne vom gândi la preferința *Lui* și la ceea ce *El* vrea să aibă.

Nu doresc să micșorez în inimile voastre dragostea voastră pentru slujire, ci doresc ca voi să luați seama ca slujirea voastră să fie o buna plăcere pentru Hristos și nu numai bucuria voastră proprie. Aceasta este ceea ce caracterizează o persoană deplin devotată. Această persoană se bucură să cerceteze ce Îi place Domnului. Există ceva, care aduce mai multă binecuvântare, decât să cercetezi ce Îi place Aceluia care este țelul nostru? Ce va dori *El*? Mă gândesc cu plăcere la Saul din Tars. Care a fost primul lucru, pe care el l-a spus după convertirea lui? „Doamne ce vrei să fac?” (Faptele apostolilor 9.6). Gândul lui este: eu am acum pe Domnul Isus Hristos, El a înlocuit totul în inima mea, m-a împăcat cu Sine Însuși, și acum eu cercetez ce Îi place Aceluia care este în cer, pe care eu l-am prigonit odinioară.

Privește acum celălalt aspect, pe care îl găsim în istoria lui Rut; nu este el minunat? În capitolul următor găsești că ea slujește cu bucurie chiar și pe căldura dogoritoare a zilei, și ea lucrează și se ostenește pentru o persoană față de care ea era devotată; însă *mai întâi* a venit devotamentul. Este ca și cum ea ar spune: „Îngrijesc pentru *tine*; aceasta este primul lucru. Și eu arăt această purtare de grijă nu pentru ceva, pe care tu mi l-ai putea da sau dorești să mi-l dai; ci eu exprim devotamentul meu prin aceea că eu – cu toate că tu ești numai o văduvă sărmană – nu te pot părăsi.” – „Unde vei muri tu, voi muri și eu și acolo voi fi înmormântată. Așa să-mi facă Domnul și încă mai mult, dacă altceva decât moartea mă va despărți pe mine de tine!” (Rut 1.17). *Acesta* este devotamentul adevărat, preaiubiți prieteni. Nu trebuie să urmăresc istoria în continuare, dar ce primește ea în final? Este foarte interesant să urmărim

aceasta. Ea primește pe Boaz, și ce înseamnă numele acesta? *Tărie*.

Și acum permiteți-mi să leg de aceasta un loc din Biblie – un loc minunat, dar timpul nu permite să ne ocupăm detaliat cu el. Domnul Isus Hristos spune credincioșilor din Filadelfia, săraci, slabi și totuși plini de devotament: „Pe învingător îl voi face un stâlp [aceasta înseamnă, un „Boaz”] în templul Dumnezeului Meu” (Apocalipsa 3.12). „Pe învingător”, aceasta înseamnă, „Cine este plin de devotament; cine nu tăgăduiește Numele meu; cine Mă prețuiește printre cei răi și printre cei buni mai mult decât orice din lume, pe Mine, Cel sfânt și Cel adevărat – chiar dacă acum el ar putea fi expulzat, totuși Eu îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu. El ar putea fi un expulzat; un om sărac, nenorocit, exclus; un om la care se privește ca la unul care răstoarnă toate rânduielele religioase și toate celelalte; totuși „Eu îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu, și niciodată el nu va mai ieși afară; și voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, al noului Ierusalim, care coboară din cer, de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou” (Apocalipsa 3.12).

Devotamentul Mariei Magdalena

Nu merg mai departe în privința aceasta, preaiubiți prieteni, ci mă reîntorc la Noul Testament, la Maria Magdalena. Aici vedem o persoană, căreia Isus Hristos i-a slujit, exact așa cum David a slujit lui Ionatan, și este foarte interesant să urmărim această istorisire. Desigur a fost slujirea, cea care a adus-o înainte de toate la Domnul. Era Salvatorul ei, El a alungat din ea o legiune de demoni; aceasta rezultă clar din afirmațiile care le citim. Însă ceea ce noi găsim după aceea, este interesant pentru fiecare dintre noi. Dacă urmărești în evangheliile întreaga ei istorie – și te rog insistent să faci aceasta -, dacă cercetezi istoria Mariei Magdalena, vei constata, că din momentul când ea a avut parte de puterea eliberatoare, această femeie a fost prezentă în orice situație de viață a Domnului Isus Hristos. Ea i s-a devotat fără rezerve – ea s-a dat pe sine însăși, toată existența ei; ea este amintită ca una care Îi slujea; ea L-a servit. Ea s-a dat pe sine însuși și a dat tot ce avea. Tu o vei găsi în viața Lui, ea a fost cu El la cruce, ea a fost ultima cu El la mormânt și a fost prima la mormânt în prima zi a săptămânii. O istorie foarte interesantă! Oriunde ai căuta în Noul Testament, vei găsi pe Maria Magdalena în legătură cu istoria Domnului Isus Hristos începând din momentul când ea a avut parte de puterea Lui eliberatoare. El a eliberat-o și El era Salvatorul ei – a alungat pe cei șapte demoni din ea -, și ea s-a simțit atrasă *de El* însuși prin această lucrare; acesta este esențialul, și ea nu L-a părăsit niciodată. Și ce mă impresionează așa de mult, este faptul că ea se leagă strâns de El; în suferință, în rușine și ocară la cruce precum și în alte situații de viață.

Adevărata încercare pentru devotament este aceea, dacă o persoană stă de partea lui Hristos în timpuri întunecate. Va veni ziua în care Hristos va avea toate, așa cum vrea El, și este o binecuvântare să te bucuri deja de aceasta; dar cât sunt de mulți *acum* cu El în duh și în inimă, când El *încă nu* are propriile drepturi și titluri? Aceasta este o întrebare serioasă! Pe deplin devotați sunt aceia care rămân la Hristos, în timp ce El este lepădat, și aceasta este tocmai încercarea din timpul de acum. Dacă Hristos ar fi la putere, dacă acum totul ar fi într-o ordine divină, dacă totul ar fi așa cum vrea El să le aibă, așa cum va fi într-o zi, atunci n-ar mai fi nici o cruce, nici o încercare, nici o ispită; fiecare ar avea parte cu El. Însă încercarea constă în faptul, dacă eu împart cu El soarta mea în lepădarea Sa; și aceasta nu are a face, așa cum am spus mai înainte, numai cu un om, căruia i s-a iertat, care are iertarea păcatelor.

Probabil tu ai savurat iertarea, așa cum și Ionatan a savurat foloasele biruinței lui David, și cu toate acestea el nu a petrecut nici un moment cu David în timpul lepădării lui. Și aceasta este valabil pentru mulți din timpul nostru. Ei spun: „Eu am iertarea păcatelor mele”, și ei se opresc aici. Însă întrebarea este: Unde este Hristos *acum*? Am întrebat aceasta cândva pe cineva și el a replicat: „Unde este Hristos? Ce vrei să spui prin aceasta?” Prin aceasta vreau să spun: Ce poziție are Hristos astăzi în epoca aceasta în momentul actual? Cum este prețuit adevărul lui Hristos, Cuvântul lui Hristos? Sunt sfinții adânciți în lucrurile pe care El le prețuiește cel mai mult și le iubește? Voi știți, că lucrurile stau cu totul altfel. Nu este nimeni care să contrazică, că Hristos astăzi nu este cunoscut *cu adevărat*. Generația aceasta a lepădat pe Hristos și L-a expulzat. Noi trăim în lumea în care El a fost omorât, și generația ucigașilor Lui este la putere; acolo trăim noi. Hristos a fost lepădat, expulzat și pretutindeni respins. Recunosc, că sunt din aceia care sunt deosebit de bucuroși să poată monopoliza avantajele „planului de mântuire”. Realmente egoismul este exact principiul, principiul ascuns al inimii omenești. Oamenii sunt bucuroși să primească avantajele lucrării lui Hristos, sunt bucuroși să fie siguri, că ei nu merg în iad, atunci când vor muri; se bucură să fie siguri că nu merg la judecată. Însă marea întrebare, care se pune astăzi, când așa de puțin se gândește la interesele și la adevărul și la Cuvântul lui Hristos, este: În ce măsură ocupi loc împreună cu El? Aceasta este proba pentru adevărata credincioșie și adevărutul devotament față de El. Ești tu gata în timpul de acum, să fii de partea Lui, legat cu prețul, pierderea, suferința și ocară?

Sunt mulți care se dau înapoi îngroziți; dar cu toate acestea nu pot contesta, că ei nu sunt creștini. Însă spun: aceștia nu sunt devotați pentru Hristos. Merg chiar mai departe și spun: aceia care înțeleg poziția, pe care Hristos o ocupă acum în cer, precum și lepădarea actuală a Lui de către lume, prețuiesc să fie în situații, la locul lor de muncă, acasă la ei, acele persoane care se potrivesc pentru un astfel de Hristos. Ei simt că este potrivit, atunci când crucea aruncă o umbră peste toate împrejurările. Pe ei nu-i interesează numai să profite de binele lucrării de la cruce și de aceea să meargă în cer, ci ei vor *acum* să fie la Hristos; dorința lor este să-l răspundă *acum* la gândurile Lui, aici în prezent. Dacă *El* nu a avut nici un loc, unde să-Și poată pune capul, dacă *El* a avut numai o iesle la naștere și o cruce între doi tâlhari în moartea Sa și mormântul lui Iosif la înmormântarea Sa – atunci cât pot să dorească aceia care Îl iubesc, să posede în lumea aceasta? O, de ar fi drumul nostru spre Dumnezeu puțin mai mult format în asemănare cu drumul Său! Cât de cu totul altfel ne-ar merge, dacă ar fi așa! Și nu am voie să spun fiecăruia dintre voi: că voi aveți acum o posibilitate minunată, să arătați, că Hristos ocupă în inimile voastre locul de domnie, chiar dacă cu fiecare zi devine tot mai greu să fi în lumea aceasta o mărturie pentru Domnul și Hristosul lepădat? Ce binecuvântare, că Dumnezeu a permis, să vină astfel de timpuri peste noi; este plăcerea cea mai mare, pe care El ne-o poate face. Este minunat, că El ne permite să fim în orele cele mai întunecate ale nopții, pentru ca prin aceasta noi să dovedim valoarea și binecuvântarea și plinătatea despre El, Cel care este singura lumină a inimii noastre. Nu dorești tu să suferi pentru persoana pe care o iubești? Este vorba de a da numai ceea ce nu te costă nimic?

Nu doresc să detaliez aceasta, dar dacă Domnul permite, doresc să mă ocup într-o altă seară cu răsplata acestui devotament. Este bine să se studieze aceasta în context cu Ioan 20, unde plata, pe care această femeie deplin devotată o primește, are caracter dublu. Ea primește o plată dublă. Pe de o parte ea aude numele ei, rostit de buzele Sale înviate. Ce moment de binecuvântare pentru inima ei! Te-ai gândit vreodată ce a însemnat aceasta pentru sufletul ei,

când acest Sfânt, pe care ea Îl considera mort, stătea acum viu înaintea ei? Îngerii au văzut-o plângând, dar și El a văzut-o. Și El cunoștea valoarea lacrimilor ei și i-a zis: „Maria!” Nu este aceasta o plată, prieteni preaiubiți? Ce izvor trebuie să fi deschis aceasta în inima ei! „Rabuni!”, a răspuns ea, când plină de bucurie L-a recunoscut. Dar El merge mai departe. El spune acum: „Mergi la frații Mei și spune-le: »Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru«” (Ioan 20.17). Aceasta înseamnă: „Mergi și du fraților Mei vestea cea mai bună, care a fost făcută cunoscut vreodată de buze omenești inimilor omenești.”

Trăim în timpuri în care diavolul se ostenește cu toată puterea să înlocuiască totul; să înlăture ceea ce este *numărul unu* în gândurile lui Dumnezeu. Țelul lui suprem este să strice ordinea divină! El este inițiatorul tuturor acestor lucruri. Privesc la Maria Magdalena și văd cum ea se agață cu devotament de Hristos, și văd cum pentru dăruirea ei ea este răsplătită într-un așa fel, că o inimă plină de devotament se bucură. Hristos n-a trimis-o să predice în afară – eforturile mari și țelul diavolului este să scoată pe oameni din sfera lor, să scoată lucrurile din ordinea lor -; ea nu a fost trimisă să predice lumii. Ea a fost trimisă la frații lui Hristos, ca să le transmită vestea cea mai bună, care a venit vreodată de pe buzele omenești; ea a fost trimisă să le spună, că Hristos a înviat dintre morți și că Întâiul-născut dintre mulți frați va merge la Tatăl Său și Tatăl lor, la Dumnezeu Său și Dumnezeu lor. Nu era aceasta o plată mare? Prima ei plată era *personală*; a doua ei plată era *în legătură cu alții*. Ea era o *oaie* a lui Hristos și de aceea El a strigat-o cu numele ei; ea era un *prieten* al lui Hristos și de aceea El îi aduce vestea cea mai bună.

Devotamentul deplin față de Hristos

Domnul să te facă să savurezi astăzi plăcerea acestui devotament, al cărei început este Hristos Însuși. În felul acesta vei rămâne protejat, vei găsi ceea ce dezobișnuiește inima ta de celelalte lucruri. Nu tăgăduiesc, că lumea este atrăgătoare sau că credincioșii trăiesc în timpuri de ispite; sunt convins de aceasta. Să nu crezi, că toate greutățile au trecut, dacă ai avut cândva a face cu Hristos; până atunci ele nici nu au început încă cu adevărat. Niciodată nu ai astfel de greutăți, niciodată așa de multe probleme, o muncă așa de chinuitoare, ca atunci când stai de partea lui Hristos. Și de ce? Toate aceste greutăți și această muncă este astăzi din cauză că Hristos încă nu este la putere și satan încă mai are voie să lucreze. Rămâne însă adevărat: *El merită, da, El merită*, ca eu să fiu simplu și cu totul pentru *El* în această lume săracă, nenorocită, care L-a respins. De aceea mă rog stăruitor pentru tine și pentru mine (în mod deosebit vă pun aceasta pe inimă, frații mei), ca noi să ne comportăm mai mult în chip demn de Hristos Cel lepădat, ca persoana noastră, casele noastre și discuțiile noastre și comportarea noastră să păstreze mărturia. Este adevărat, că noi trebuie să trăim în lumea în care Domnul nostru a fost omorât, și avem a face cu o generație de oameni care a făcut aceasta. Însă noi suntem despărțiți de lume, noi nu îi aparținem, ci aparținem unei scene și Unuia care Se află pe această scenă.

Facă Domnul prin Duhul Său ca fiecare să guste bucuria de a avea pe Hristos și de a fi devotat Lui, așa fel ca în noi să se găsească ceea ce face bucurie lui Hristos; din pricina Numelui Său.

Tradus de la: [Gibst du dich dem Herrn völlig hin?](#)

A treia prelegere din seria de prelegeri „The Christian: What is He? Heavenly or Earthly?“ din anul 1880.

Traducere: Ion Simionescu